

Odnos Majstora i Učenika



Odnos majstora i učenika mora biti potpun, s povjerenjem koje smo izgubili u Zapadnoj civilizaciji zbog obrazovanja i načina odgoja.

Sve dok se ne riješimo potisnutosti ovaj odnos neće biti moguć.

Dete je imalo mnogo dijelica koje društvo ne usvaja. Ni društvo, ni otac, ni majka; svi oni odbijaju određene dijelove deteta, i onda se svi ti dijelovi poriču, negiraju, potiskuju. Tek nekoliko dijelova je prihvaćeno, i dete je njih uspjelo pokazati. Međutim, većini je zabranjeno da se izrazi, a sav je ostatak osporen.

Dete te neprihvatljive dijelove mora tako snažno potiskivati da jednoga dana i samo postane nesvjesno tog djela svog bića.

To je ono što se podrazumijeva pod potiskivanjem, a čitavo društvo počiva na tom mehanizmu. Najveći dio dječjeg bića jednostavno mora se potisnuti i gurnuti u potpuni mrak. No, taj izgurani dio se bori, nameće, podiže ustanak, reagira, želeći izaći na vidjelo, pa vi morate da ga s jednakom upornošću negirate i osporavate. Zbog svega toga, strah vas je suočiti se sa sobom, jer što će se onda dogoditi sa potisnutim dijelovima? Oni će iskočiti van, manifestirati se. Što će se desiti s nesvjesnim?

Ako se suočiš sa sobom nesvjesno će se pojaviti, i sve što je oduvijek potiskivano, bit će opet tu. To je ono što u vama stvara strah. Sve dok dijete nije prihvaćeno u potpunosti, taj strah će preživjeti; ali, do sada se nije rodilo takvo društvo koje će usvajati djecu u potpunosti.

To je gotovo nemoguće. Dakle, jače ili slabije potiskivanje mora postojati, ali svi se, prije ili kasnije, moraju sresti sa sobom.

Postaješ učenik onoga dana kada zaboraviš što je dobro a što loše, kad zaboraviš što je usvojeno a što osporeno.

Predanost i povjerenje

Onog trenutka kada si u stanju da čitavo svoje biće izložiš sebi, postao si pravi učenik. Majstor je babica.

On pomaže da prođeš kroz novo rođenje, da se preporodiš.

A i kakav je odnos između Majstora i učenika?

Učenik mora imati povjerenja; ne smije sumnjati.

Ako je podozriv, onda nije u stanju da slobodno izloži sebe.

Kad sumnjaš u bilo koga, ti se skupljaš i ne uspijevaš da se proširiš.

Kad sumnjaš...

Stranac je, recimo, u blizini, i ti se zatvaraš; ne možeš se otvoriti zato što ne znaš što će on učiniti u sljedećem trenutku.

Pred njim ti ne smiješ biti ranjiv, i moraš se štititi, da nosiš svoje oklope, zidove, sigurnosne pojaseve.

Pred Majstorom, morate odbaciti svoj zaštitni omotač - i to je nešto što je nužno, neophodno, zaista.

Čak i pred ljubavnikom možete da u nekoj mjeri nositi svoje zidove, pred voljenim ste tek donekle otvoreni.

Ali, sa Majstorom, vaša otvorenost mora biti totalna - u bilo kojem drugom slučaju, ništa se neće dogoditi.

Čak i ako najsitniji dio sebe potiskujete, odnosa nema.

Potpuno povjerenje zaista je nezaobilazno, jer samo su tada tajne na dohvat ruke, i tek tada, nude vam se ključevi.

Ali, skrivanje ispred Majstora znači borbu s njim, a onda se ništa ne može izvesti. U odnosu s Majstorom povjerenje je najbitnija stvar, a ne borba.

No, ono što je najgore, je to što je predanost potpuno iščezla s ovoga svijeta.

Mnoge stvari su tome išle na ruku: u posljednja tri, četiri vijeka, čovjeka su učili da bude sebičan pojedinac; nisu ga učili da se preda, nego da se sukobljava; nisu ga učili da sluša, nego da se buni; učili su ga sumnji, nikada povjerenju.

To je razlog zbog kojeg sad uočavamo nedostatak povjerenja, jer današnja znanost raste kroz sumnju.

-

